

[Poul Møller.]

ud af den politiske dristighed, de viste, var at sikre et socialdemokratisk styre på et tidspunkt, hvor vi kunne have fået et liberalt.

For arbejdet herinde betragter vi det som en fordel, at der ikke er kommet flere partier, som skal spørges eller høres, inden der kan handles, og som ved en minimal vælgertilslutning kunne være blevet afgørende for den politiske balance.

For tilliden til vor NATO-politik var det en afgjort fordel, at det denne gang virkelig lykkedes at få talt modstanderne af den vestlige solidaritetspolitik i vort land. Det radikale venstre, som under valgkampen bevægede sig baglæns i udenrigspolitisk henseende, gik tilbage. Socialistisk folkeparti, som fortrinsvis førte sin kampagne på afrustning og neutralitet, gik også tilbage, og det nye parti, fredspolitisk folkeparti, som udelukkende arbejder for afrustning og neutralitet, fik end ikke 10.000 stemmer over hele landet. Den nye radikale kandidat i Skivekredsen, det ærede medlem hr. Svend Haugaard, som er præget mest af pacifismen, fik det dårligste radikale valgresultat. Det tidligere medlem af den folkesocialistiske gruppe, der havde gjort pacifismen til sin livssag, hr. O. Mathiasen, blev slået på valgdagen. Når man tænker på, hvordan mange har foregivet, at NATO-politikken i virkeligheden er gennemført i modstrid med det danske folks vilje, har vi lov til at sige, at neutralisternes resultater var så pauvre, at de i fremtiden bør være mere varsomme med at fremsætte påstande i den retning.

Dansk samling viste sig på ny i valgbilledet, denne gang med det angivne formål at ville torpedere den europæiske politik, som det store flertal i denne sal, enedes om at føre i august 1961. Man tør vist sige, at resultatet stod i et åbenbart modsætningsforhold til den store opgave, man havde påtaget sig.

Disse udsving ved valget viser, at vi trygt kan og bør fortsætte den atlantiske og europæiske udenrigspolitik, som hidtil har samlet så stor tilslutning herinde. Der gives simpelt hen ingen andre rimelige muligheder for Danmark, og der er intet andet at læse ud af valgtallene i udenrigspolitisk henseende.

Glæder vi os således fra konservativ side over den udenrigspolitiske linje, som blev valgets resultat, så glæder vi os ikke mindre, fordi det lykkedes at tilføje de socialistiske partier som helhed et nederlag. Både socialdemokratiet og socialistisk folkeparti står i dag med en ringere andel af de afgivne stemmer end i 1960, og i kraft af socialistisk folkepartis mandattab er de kommet fjernere det absolutte flertal her i folketinget. Vi lagde megen vægt på at undgå et socialistisk folketingsflertal, og vi noterer derfor med uhyre tilfredshed, at dette mål blev nået.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsens politiske muligheder for at tvinge socialdemokratiet til at føre en mere yderliggående politik er ved valget blevet forskertset, og mon der ikke er mange socialdemokrater, som glæder sig i lige måde som vi over, at der stadig ikke er mulighed for at gennemføre det socialdemokratiske program, hvor det er mest socialistisk?

Heldigvis lykkedes det denne gang at sikre en borgerlig fremgang. Alt for tit har vi oplevet, at det ene borgerlige partis fremgang er vundet på det andets bekostning. Kun i 1957 og i år er det gået anderledes. En sådan samlet fremgang er den bedste garanti for en fortsat udbygning af vort samarbejde. Kontrasten imellem de svenske og de danske valg er åbenbar, og magter vi fortsat at holde sammen på et fælles liberalt grundlag, er den dag ikke fjern, da de to partier kan overtage den politiske ledelse i landet. Jeg tror, at de, der håber, at de to partier atter vil skilles og atter vil skændes, vil blive skuffede. Det er ligetil, at der nu som før i tiden kan forekomme situationer, hvori det ene af de to partier handler anderledes end det andet, men det forandrer intet i det forhold, at de to partier i de afgørende politiske situationer står sammen.

Det har, siden den nuværende statsminister tiltrådte sit embede, været øjensynligt, at regeringen ville vinde det ene af partierne ved at angribe det andet, angribe det andet som et reaktionært parti, der var i storkapitalens vold, der var spekulanternes sande venner, og som i øvrigt i det daglige arbejde var aldeles umedgørligt i sin negativitet. Valgdagen viste imidlertid, at det var dette rædselsfulde parti, som alene vandt stigende tilslutning. Jeg håber, at det har overbevist